

Novellaíró pályázat / „Karanténom története” témában / „Virtuális nagypapa” jeligére

Kisnagy János, Pesthidegkúton élő nyugdíjas lakos ugyanúgy kezdte a napját, ahogy a különleges jogrend kezdete óta minden nap; reggel 6-kor meghallgatta, hányan haltak meg az országban, hányan lettek pozitívak aznapra. 2020. November 9-én 55-en és 5162-en. A tavasz bizonyította, hogy csak akkor lehetne megállítani a járványt, ha mindent lezárnának. A világjárvány helyzetekben bármelyik kormány a világon csak rossz és még rosszabb intézkedést hozhat, amíg nincsen vakcina. Egyik embernek a lezárás a túlélés, a másiknak a tönkremenés. Az emberek sem hozhatnak jó döntéseket, akármennyire is vigyáznak, elkaphatják. Kisnagy János fatalista volt, nem félt a haláltól. A hülyeségtől annál inkább. Örült, hogy legalább nyugdíja van és van mit ennie, van hol laknia. Ez most a legfontosabb. Túlélni ezt az évet.

Először a kilincseket, a fém fogókat törölte le alkoholos fertőtlenítővel- mivel ezeket a Hypo megtámadta. Utána jöttek a Domestoszos letörölések a konyhaasztalon, tálalón, mosogatón. A napi rituáléja következő felvonása a kereszthuzat és a Hypos felmosás a konyhában, fürdőszobában. A felmosóruhákat szépen kinyomkodta a Hypos vízben, kicsavarta őket és leterítgette a bejárati ajtó elé és oda, amerre mindenki járkált. A kis kertés ház emeletén aludt a felesége és az egyetemista fia- ők ketten voltak azok, akik kijártak rendszeresen a „nagyvilágba”- mint János epés humorral mondta mindig nekik- „az életük kockáztatásával”.

A napok monotóniáját kis rítusokká emelték ezek a reggeli takarítások. Kisnagy János hitte, hogy ezzel valami hasznosat tesz végre. Nemcsak magának, hanem a családjának is. A vírus egyre szorította a világot. Volt ideje ezen gondolkodni.

„Már semmi sem az, ami volt”- gondolta-„ A járvány létezésünket nyomorítja.

Varázsgömbbe zár minket, egy más dimenzióba. A Covid szembenézet bennünket az életünkkel, magunkkal. Valami ismeretlen erőterbe kerültünk. Érezni, hogy ezentúl nem lehet úgy élni, ahogy eddig. Kényszerít, hogy álljunk meg, ez az egész, amit lelkesen épített az emberiség, nem működik tovább. Minden járvány egy utolsó figyelmeztetés. De minden nap megnyílik egy ablak és láthatjuk, mit kellett volna másként tennünk, hogyan lehetett volna másként élnünk. „

Kisnagy János vizuális volt és szerette a filmeket. A neve véletlenszerűen kifejezte a személyiségét- ő sohasem vágyott nagyra, nem akart kitűnni. Egyik tanára mondta, hogy

nem jó, ha nagyon kilógunk a tömegből, se alul, se felül. Ha alul, akkor lenéznek, ha felül, akkor gyűlölnék. Érettségi előtt a magyar tanárnő minden tanítványát verssel jellemezte. Neki ezt írta: „Óriások között nem nehéz óriásnak lenni, de törpék között igazán jó törpének lenni- ez aztán dicsőség”. Aztán megnézte Dustin Hoffman Kis Nagy Ember című filmjét és magára ismert. Ő is ilyen kis nagy ember volt, akit dobáltak az élet csapásai, de mindent túlélte. Kicsi volt, de a maga helyén kiválóan teljesített mindig.

Nyolc órára befejezte a takarítást és leült örömmel reggelizni. Meghallgatta az újabb rémhíreket, hogy többször hallja, ez valóság-e tényleg? Valóság volt, mint a kertben a fák leveleinek susogása és a friss kerti illat, ami megcsapta, amint kilépett az ajtón. Ekkor lélekben, testben szinte újjáéledt. Mélyeket lélegzett és élvezte, hogy ez a gyönyörűség, ami körülötte ebben a kicsi kerti mikrovilágban létezik, ez független és örök, ezt nem pusztíthatja el a járvány.

A reggel és a nap másik fénypontja következett, erre várt már ébredése óta. Beült a számítógép mögé. Ellenőrizte az internetet, a routert és a frissítette a gépet. A kis nagy ember nem csinált nagy dolgokat, de azt jól. Bejelentkezett a Skype-ba, ellenőrizte a mikrofont és a kamerát és várta a nap fénypontját. Egy Skype bejelentkezést Ausztráliából reggel 9 órakor...

Kisnagy János teljesen más életet élt eddig, mint most a karanténban. Idegenvezető volt 38 évig, a fél világot bejárta, több ezer ismerőse volt világszerte és imádta ezt az életet, amit jól meg is fizettek. Négy nyelven beszélt. Első felesége lengyel lány volt, akit egy diákcsoportban ismert meg. Addig a lengyel lányok túlságosan is elkényeztetették, de ez a lány más volt, különleges. Szerelem, házasság. Közvetlenül a Jaruzelski féle statárium előtt úgy kellett kicsempészni autóval a terhes lengyel arát Budapestre. Egy hét múlva Budapesten egy színházi előadás alatt indultak a szülési fájdalmak. Másnapra megszületett a kis Nagykis K. Janika, aki a lengyel anya kérésére lengyel állampolgár lett. A gimnáziumot Budapesten, az egyetemet Krakkóban végezte. Itt ismerkedett meg az egzotikus spanyol vendéghallgató Juanitával, aki más volt, mint a többi... A többit el lehet képzelni. Megházasodtak, egy ausztráliai tanulmányi pályázat révén Queenslandbe költöztek és ott élnek a mai napig. Itt született meg a legkisebb Nagykis Juan- a spanyol feleség kérése volt a spanyol keresztnév. A lengyel anyja révén a fia és a spanyol menyje révén a kis unoka is szigorú katolikus nevelést kapott, Kisnagy János a szocializmusban pedig dialektikus materializmust.

Imádta őket, egyáltalán nem zavarta, hogy ők azt gondolták, hogy az Isten teremtette az embert, ő meg azt, hogy az ember az istent. Az fájt csak, hogy még sohasem találkozott a valós életben a kis Juannal, csak a virtuális térben. Ezer pusztit küldött neki Skypon. A kis Juan 3 éves volt, folyékonyan beszélt spanyolul és angolul a virtuális nagyapival- és habár magyarul nem beszélt, de láthatóan mindent megértett, amit a nagyapja néha magyarul mondott neki. Sok örömmel, nevetéssel teltek ezek a reggeli internetes beszélgetések Ausztrália és Budapest között. Nagypapi mindent megpróbált, hogy szórakoztassa a kicsit- bábjátékozott vele, tanította magyarul, bohóckodott neki. A kis Juan hálás kacagásokkal fogadta a produkcióit. A kicsi számára egy internetes játék volt a legélvezetesebb, amelyben mind a kettőjüknek egy avatárt kellett (játékbeli karaktert) felvenni. A kis Juan egy ausztrál gyerekfilm koala bocs főhősének, Blinky Billnek, nagyapjának, pedig a filmbeli ellenfelének, Sir Claude macskának az avatárját vette fel. Így játszottak egymással a virtuális térben egymásba olvadó szeretetben, a valóságban egymástól 15000 kilométer távolságban.

Gyorsan elrepült egy óra, a kis Juan pusztit dobott és átvette a kamerát a fia és a menyé.

Miután elbúcsúzott tőlük és kikapcsolta a gépet, Jánost ambivalens érzések rohanták meg- mint mindig. Egyrésztől boldog volt, hogy beszélt velük, hogy élnek valahol a világ másik felén az ő vérei. Másrésztől végtelen szomorúság fogta el, hogy talán már soha nem láthatja őket. A Holdról is beszélhetne így velük, vagy a Marsról. Ez lenne a szép új világ? Spielberg fantasztikus filmjében a „Ready One Player”-ben a távoli jövőben az emberek csak nyomorúságos kasznikban tengődnek a való életükben, de a fejlett technikának köszönhetően virtuális álmvilágban mindent megtehetnek avatárjukkal, itt ismerkednek, élnek, szeretnek és elbuknak. Az egész életüket a fantázia világában élik le. Lehet- e virtuálisan szeretni ? Fogja valaha tudni , érezni a kis Juan, ki ez a furcsa Sir Claude a felhőben, aki annyira megnevetteti mindig? Egyáltalán fogja tudni, mi az hogy nagyapa?

Kisnagy János kiment a kicsi valóságos kertjébe , de most nem látta a sárguló levélkupacot a fűvön, se a szomszéd kerítésén futó borostyánlevelek hadrendjeit, se nem bosszantotta most, hogy a szomszéd megint éget valamit, mert most észre sem vette. Szépen sütött a késő őszi nap. Minden nyugodt volt és valóságos, mint a valós könnyei is, amiktől nem látott. Virtuálisan sírni úgysem lehet, nem igaz? Legalább ez legyen valódi...